

ANY I

Llagostera, 27 de Noviembre de 1910

Núm. 14

Redacció y Administració: Carrer de la Victoria núm. 1

CRÓNICA

Quina satisfacció 'm causa en l' inauguració de mes cròniques el poguer fer constar que nostre popular Ajuntament acullintse a la R. O. del 28 de Septembre de enguany, acordá sollicitar del Estat una subvenció de 40,000 pessetes pera destinarlas a la construcció de nous locals pera escoles, obligantse, per llur part, a contribuirhi pagant el valor dels solars que ocupin.

Molt bé; Llagostera esperava aquest gest dels seus homes.

Nosaltres que sabém que aquí, a Espanya, hi falten 10,000 escoles; que l' ensenyansa fora cosa que fins fa poch a molts pochs preocupava, aquesta iniciativa de nostra Corporació Municipal ha d' esser pera tots nosaltres reconeguda y agraïda, puig al menys representa un interés gran y una ferma voluntat per part de nostres re-

presentants per la cultura de la vila que fins ara era considerada com graó d'ascens y cuartel d'interinitats.

Aném de dret a la renovació ¿veritat?

Quant el cronista's fica y medita sobre tot lo que evoluciona al seu entorn, un somriure de satisfacció neix a flor de llavi.

¿No reparéu un no sé ¿qué, precursor de quelcóm inconegut?

No reparéu un moviment que repercuteix a tots els cors, un anhel de rompre d' un colp aquesta monotonia de vila morta?...

Els digníssims senyors comandant y tinent Sr. Huecas y Domenech, ab amor y interés poch comuns, vingueren a donarnos una ccnferencia esperantista, fentnos detallada explicació de lo qu' es aquesta llengua auxiliar. Compreném verament la importancia que representa pera nosaltres, fills d' una vila mercantil y hasta pera nostres relacions socials, la possessió del Es-

peranto, parla que 'ns dona facilitats pera compendrens per tos els indrets del món conegut. *Internacia lingvo*.

¿Fou un éxit la conferència?

No se que dirvos. Mes hi ha qui creu que aquest poble es indigne de que per ell se fassi res que miri endevant y que sols deixondeix sa apatia insulsa quant li creua el rostre la fuetada caciquista.

Empró 'l cronista es optimista, no creu que a tal extrém s'arriui; be es veritat que estém fallats d' iniciativa, que 'n tot acte cultural nostre classe mitja hi brilla per la seva ausencia, que per no molestarse a llegir, no 's compra cap periódich, que res l' interessa ni remou son ensopit enorriament y que més d' un colp el badall del aburrimient fa obrir les boques a n' alguns que mitj ajeguts en les cadires del «Casino» dormitejan.

No tot es apátich, el món se mou, y pera que poguéu veure un exemple, fa poch a Barcelona s' ha inaugurat el monument a les Llibertats Catalanes, qual remate simbolisa la simpática testa del Dr. Robert, aquell insigne patrici que deixá les dolceses de sa tranquila llar y 's posá incondicionalment al servey del poble que bategava ab entussiasme per assolir sa reivindicació política; aquell que fou símbol del sentiment de la multitut en el seu redressament patriótich; aquell que considerant l' ideal autonomista com a forma salvadora pera nostra Catalunya accepta ab valentia y joia ser son portaven y a defensarla aná audaciosament, quasi sol, en plé Congrés, posant molt alt el nom de Catalunya y aguantant ab fermesa les escomeses de tota aquella Cambra hostil, desarmant ab sa serenitat y noblesa de carácter als més rancuniosos enemichs de nostra causa...

En aquella festa patriótica hi assistirin o s' adheriren al acte les quatre Diputacions catalanes, 325 Ajuntaments, 52 Societats de carácter científich y literaries: 160 polítiques: 47 periódichs: 10 revistes mèdiques: 17 societats corals y orfeons y 95 societats econòmiques, gremials, de cultura, recreatives, etc.

Bona llisó per nosaltres. LUX.

Consideracions sobres la educació de la dona

Llegint lo bonich article «Filosofant» den Cam, m'ha sugerit alguna ideya y'm permeto fer eixas consideracions relacionades ab la educació que's don á la dona.

Per escriurer d'ella, va dir un poeta, es precis arrancar una ploma de les ales del amor, y un altre ategeig qu'eixa ploma déu mollarse ab llágrimes quant se vol tractar de la seva educació.

El filosof Catalina díu que la humanitat no educa á la dona, y nosaltres afegím: No sols no la educa, sino que la perverteix; y perque no's diga que sens fonament denominem *dolenta* á la societat que tan bones vol les dones y tant malament les tracta deixéu que li preguntem:

¿Sóu justos en criticar l'orgull de la dona, si aváns li héu ponderat la seva hermosura ó'l seu donaire? ¿Pequé extranyéu sa coqueteria, si sóu vosaltres el Mestre que li ha ensenyada? ¿Perqué sentíu tant la seva inconstancia, si l'ha apresada de vosaltres?

¿Teíu rahó d'extranyar la frecuencia que 's deixa véncer, si no li héu donat altres armas de defensa, qu'una colecció de noveles més ó menys impúdiques? ¿Perqué critiquéu sa vanitat, si li héu ensenyat á donar més imporcancia á la flor que's posa al cap, qu'á los llibres moráls y educatius? ¿Perqué exigíu responsabilitat á la filla, á la esposa, á la mare que no sab cumplir llurs debers, si no'ls habéu educades per complirlos? Y per últim, ¿Perqué voléu la dona perfecta, si no sabéu perfeccionarla?

La societat sol alegar que la dona no té capacitat per rébrer educació; pro si escoltem á Catalina'ms diu: «De cada 100 homens, ne trobaréu 2 de talent; de cada 100 dones, ne trobaréu una que no'n tingui». Pro com que la societat no li'n don, de educació, ó li don equivocada, en tot deixa véurer llur falta.

Si's considerés quant diferent es el noy de la noya, estém segúrs de que's formaríen principis especials per cada sexe, cosa que'ls tractats de Pedagogía poch ó rés ne dihuen.

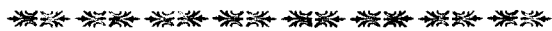
Les necessitats y'l ben-estar social reclamen que's conservin los diferents rasgos que distingeixen l'home de la dona en totes les èpoques de sa vida y que's prenguin com á punt de partida en l'obra de la educació.

Mentres aquesta no respecti eixas diferències, vosaltres, pobres dones, vos quedéu sense educació ó ab una que no es la vostra, y sense la que vos pertany, es casi impossible que complíu bé vostre sagrada tasca. Mentres la societat no vos dongui'ls medis, agafeuvos ab los que vos poden donar els consells que una mare donaba á sa filla:

Vosaltres, dones, estéu batallant en aquest món, ab tres enemics: lo món, dimoni y vosaltres mateixes; per no esser vençudes, héu de guerrear baix la fé y la rahó. No vos deixéu enlluernar ni per lo bonich dels vestits, ni per la hermosura de la cara, ni pel luxe, ni per las decoracions exteriors, qu'es cap ahont son vençudes la majoria de les dones; més qu'ab aixó, fixéuse bé ab les cualitats de l'ànima y'ls sentiments de l'honra. Frecuenteu 'l tracte de persones prudentes y virtuoses y fugíu de les viciades y imprudentes; procureu conservar un amor pur y desinteresat y fugir, ab molt cuidado, de totes les ocasions que poden portarvos al vici, perque sempre's pensa mal de la dona que's posa en perill de perdre la virtut.

¿Veritat que parla bé y aconçella millor, aquella bona mare? Donchs, obehíula, y malgrat la poca educació que la societat vos don, de segur que seréu filles obedientes, bones esposos y mares model.

TAP.

Cantant veritats

Lema. Sem pátria.

Lo ciudadá espanyol y ab ell la catalá no están educats ni capacitats pera desempenyar no ja cap càrrech públich, sino ni tan sols son comés com a ciudatans lliures y conscients de sos debers socials. Son tan raras les excepcions com ho son los merlots blancs.

No costará res demostrarho.

Comensan siguent en sa majoria analfabets y ab aixó faltats d'instrucció. De educació casi no cal parlarne perque hasta molts que 's creuen ser instruits son mal educats. ¿Qué 'n dupten? ¿Sí? donchs escoltin:

Comensém per la aristocràcia. Sos fills son en sa majoria criats a dida, mitj separats de la mare, que te prou feina rebent y tornant visites, assistint a reunions y diversions de totes menes y cumplin compromisos de totes especies, se descuiden, *perque no tenen temps*, del cuidado de sos fills, que després instrueixen y educan preceptors o *ayos*, ab autoritat encarregada, que té de comensar per no desagradar a qui deuen educar y de aqueix modo van fent sa voluntat a capritxo, resultant uns autoritaris desde petits y ensopperbits després de grans, tant instruits com vulguin, serveixen sols per fer sa voluntat absoluta y renyeixen ab qui no 's doblega a n' ella, hasta ab sos mateixos pares. ¡Quants no se 'n troban d' aqueixos! La classe mitja te una part que descendint de nobles tronats, han après a treballar, pro conservant lo seu orgull que 'ls fa creurer de millor condició que 'ls altres: ells no se avenen casi may a ser soldats rasos, tenen pretencions de manar sempre en una forma ó altre, y s' insubordinan a la més petita. Una altre part, modestos, sols volen tenir un fill y una filla, als que estimen tant y tant que 'ls deixen fer tot alló que volen y aquets dintre de sa modestia també tenen un preu al cos, que 'ls fa creurer ser capassos per tot é insubordinarse a la més insignificant molestia que son sensible amor propi rebí. Y en quant a la classe obrera no es d' estranyar que n' hi hagin, perque en general sa instrucció deixa molt que desitjar y ells no s' amohinan gaire de consideracions ni romansos (per las que 'ls hi tenen a n' ells!

Tenim, donchs, que la nostra societat está formada per gran majoria de ignorants y mal educats, y en aqueixas condicions queda una minoria que están en aptitud de tot, casi sempre se retreu y s' está a casa, perque, per dirigir o desempenyar cap cà-

rrech ja saben que serà desagrahit lo sacrifici, malparlats, desconsiderats y malbaratats tots sos plans y bons propòsits, ja que la majoria formada per la suma de aquells elements, per fas o per nefas, sols raríssimament, y en tot cas no més per una temporada, lo respectarém; y si es per elegir representants, o cumplir lo deber de soldat de fila, la preocupació y la irreflexió de aquella mateixa majoria s' imposan y no logra cosa. Aixís, millor está a casa y ni 's cuida ni 's preocupa de res, formant aqueixa massa neutre que creix de dia en dia y s' incapacita ella mateixa. Sols, com he dit, algun merlot blanch rara volta surt mogut per un sentiment d' indignació vers nostre mangonetj social, pro ¡pobret! avuy per avuy no més que a semblansa de Crist pera sufrir passió y mort sens poder redimirnos.

Aqueixa es la veritat sobre l' estat social nostre.

¿Y la nostre vila també hi entra? me preguntará algú.

També, tinch de contestarli, y li demostraré en los escrits vinents, tot fent pàtria.

VERITATS.

Brises marines

L: Somnis d'istiu.

Oh platja beneïda!...
que'n els jorns estivals dons nova vida
als que cercantla estant am gros afany!...

Oh platja malaurada!
que 'm fas visionejar cosa pasada,
un amor trist, un amarg desengany!...

.
.

Jo t'estimava oh mar!..., am tot el cor,
car tu n' eres l' hostatge de l' amor
que un jorn feu a dins meu triantal entrada;
quant a les nits d'istiu...! remorejanta!...,
fitava els ulls en tú tota ma planta

sentía el dolç escalf d'una besada!...
l' assentada a la sorra encar bullenta
pel sol de tot el jorn, adolescenta
me sentía del tot, molt, i molt més;
i com la grácil i gentil sirena,
tonava una cançó de joia plena,
llensant endintre 'l mar el primer bés!
i quant la blanca i platejada Lluna,
eixía d'enllá 'l mar, bonica, bruna,
fitava jo en ella dolç esguart;
i aletejantme teviosa brisa
gaudía un no se qué..., n'era felissa!...,
sentint gaia gaubança, dolç esbárt!
N'era per mi un somni de ventura!...
N'era per mi la vida tota pura...;
n'era per mi l'amor idealisat!...
Oh, mar!... tota planera i calmosa
te volía jo sempre, que amorosa,
aixís, eternament t'hagués besát.
Mes, oh, dissort!... vingué l'ivern crudel,
esborrant les estrelles del blau cel
i empenyente a furiosa tempestat;
i 'l veurer-t reblincar-te tempestuosa,
estrellante en les roques, furiosa,
sentí penediment d' haver-te aimat!
i drete 'l peu tes ones contemplanta,
vegente a tot arréu espumejanta,
sentía a dintre 'l cor febre de mort;
i 'l dar-te 'l trist... «Adéu» de despedida,
no tingueres per mí ni un brí de vida,
Permetent que marxés sense conhort!

P. GENÍS ROSSELLÓ.

Castell d'Aro, 19-10-10.

L'augment en la producció y

l'augment en les ganancies

Produhir en major cantitat y obtenir un augment en les utilitats, sont duas cosas totalment diferents, si bé, molt frecuentment es confonen. En molts anuncis y propagandas he llegit: *Aument en un doble de la producció*, pero á continuació no deyan tals anuncis si per alcançar aqueixa millora els gastos s'augmentan en un quadruple; y á voltes quants agricultórs han pretengut desllumbrarnos citant-nos sa

recolecció ab cifras molt altas, no siguent aqueix dato prou precís pera jutjar ses treballs, puig se pot donar lo cas qu'el vehí recullint menos grá, hagi recullit mes pessetes.

L'agricultor, com tot industrial y aixis mateix se pot dir en general explotador, porta un fi unich, cual fi es l'obtenció de la major ganancia.

Es indiscutible que pera obtenir aqueixa major ganancia, l'agricultor 's veu forçat á obtenir una major producció, pero aixó no vol dir d'un modo absolut que, duplicant la cullita, se tingan sempre mes beneficis.

Tant cert es lo dit, que per ningú es un secret els sistemas qu'es poden posarse en joc pera arreplegar la cullita; no ja lo doble, sino també molt més de lo que per lo general se recull; pero aqueixos sistemas sont anti-económichs, y aqueixa causa destrueix.

Bellenour arrivá á obtenir d'un sol grá de blat, valguentse de transplants sucesius de fillols, la cifra de 709,700 grans ab una sola cullita. Altres exemples podrían citarse, pero tant lo dit Sr. com altres, no poden recomenar de cap manera á l'agricultor que s'els imiti, puig economicament resultarian desastrosos, siguent tant sols lo pensament de dit Sr. fer una experiencia curiosa, pero molt al·lunyada de lo que dintre lo cultiu es practicable.

No tractantse d'els extrems citats, ab frequencia se trovan apasionats agrónoms que volen convencer a lo cultivador de les excellencies del adob en gran quantitat, de la major quantitat de labórs, de l'aplicació de certs sistemas de cultius que indiscutiblement produeixent un augment en la producció.

En molts casos es factible arribar á la práctica, si no tot, á lo menos la major part de lo recomenat; pero altres voltes, quant la pobresa de la terra, les condicions del clima, y altres mil causas que poden influir, impican una impossibilitat material de que pugui lo sol pagar tots aqueixos sacrificis de l'agricultor y com pot á aqueix convenirli recullir més á major preu de cost?

Aqueix es el punt culminant, el que realment interessa á lo pobret agricultor, la c fra ahont se condensa tota la habilitat, talent y activitats: lo preu de cost.

Quant se demostrí que ab un adob, ab una máquina, ab un nou sistema d'explotació; lo preu de cost d'un producte baixa una mica, per poch que siga, allavors pot adoptarse sens duptes ni vacilacions; pero mentres sols s'ens digui que la producció aumenta, aqueix dato per si sol se significa y tant sols pot acceptarse com un d'els tants que puguin formar part d'el compte de gastos y productes, que per adelantat devem calcular.

Cullir molt y á poch préu, aqueix es lo verdader problema de l'agricultor. Pot darse per satisfet tant sols cullir á poch preu. Ja mai pot servirli de ventatja lo cullir molt per si sol y sens que pugui aixó reportarli benefici económich d'algune classe.

MABER.

FILOSOFATC

!Que triste es la vida
Yo quiero morir!

Se diu comunment que la vida es trista, que la terra es una vall de llágrimes, que l'història de l'humanitat es l'història del dolor. Y es ben cert; les penes no'ns abandonan mai.

Hi ha en la vida sofriments fatals, necessaris, morals uns, produïts per la lluyta de lo infinit de nostres aspiracions ab la petitesa y limitació dels medis pera satisferles; altres físichs, de la carn, també inevitables, efecte de les condicions de la materia. Pero hi ha altres c'ors, ja morals com físichs, voluntaris, ja que ó be'ns els causém nosaltres mateixos ó'ns els augmentém per ignorancia, mala voluntat ó vici.

Nostra inventiva's complau en forjar noves penes; despreciém hores serenes y perdém moments plácids per nostre modo de viurer. Soms artistes del dolor; tenim la voluptuositat satánica del torment y de les llágrimes; rodejém deombres y duptes les coses més pures y sagrades: profaném l'amistat, adulterém l'amor, corrompém l'art y desconeixém la naturalesa prenent per crudeltat llur hermosa y divina indiferencia. Y cuants dolors, noms

produím ab tota la multitud de vicis y cuants plaers no'ms perdém més copiosos que'ls dolors que'ms proporcioném siguent molts aquests?

Si alguna ánima llivertada, propera á la llúm immortal, ems mira desde alguna pacífica y llunyana estrella, que en l'espai infinit, com gota de rosada al bés del primer raig de sol, tremola, ¡quina indignació no deu sentir al veure'ns tan desgraciats per nostra culpa, per no saber viurer!

No sabém viurer perque á má tenim el secret de fer menos trist el cuadro de la vida, aquest drama, esvaint les ombres que l'envolcallan ab raig de llum espiritual, y no'l practiquém.

Existeix sens dupte, l'art de viurer, una mena d'esculptura moral que'ms fa armónichs interior y exteriorment, embellint nostres pensaments y nostres actes.

Aplicant aquest art, armonisant totes les forces, totes les facultats, totes les energies en un sol acort, tothóm pot dibuixarse'l seu destí, modelarse segóns un patró de bellesa, construirse un paradís, adoptant la humil realitat á llurs més elevats somnis. Aixís compendré'm que'ls dolors morals necessaris, naturals, donan profunditat á l'ánima, significació á nostra existencia, color á nostres pensaments, ens donan noblesa y elevació, dignitat y valor; els de la carn, com á contrast del plaer, ens donan més capacitat pera'l goig de la vida; aixís no'ms produirém els sofriments voluntaris.

Procurém aquesta armonía que es posible en totes les condicions, l'antigüetat clásica'ms presenta exemples nobilíssims, vidas sobrehumanes, epopeyes de l'art de viurer. Hi havia esclaus que's teníen per més lliures y més feliços que'ls besars.

No'ms causém noves penes, pero sostinguém ab valentía, les fatals y irremediabls:

«Aunque triste la vida
Yo quiero vivir».

CAM.

MERCES

Per satisfacció dels vehins d'aquesta vila, copiém lo següent:

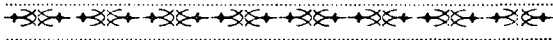
Orden del Cuerpo del 11 de Noviembre de 1910 en Gerona.

Art. 1.º El Exmo. Señor General Gobernador Militar de esta Provincia en comunicación fecha de ayer me dice lo siguiente:

«El Alcalde constitucional de Llagostera en 7 del actual me dice lo siguiente:—Exmo. Sr.—En contestación á las comunicaciones de V. E. de fechas 27 de Octubre último y 5 del que cursa, dando las gracias á esta Corporación y vecindario por las facilidades y atenciones tributadas al Regimiento de Inf.^a Asia, en su permanencia en esta localidad con motivo de las escuelas prácticas que realizó, tengo el honor de significar á V. E. la satisfacció del Ayuntamiento y vecindario (que se hizo constar en actas) por haber hospedado á la expresada fuerza, aceptando solo por cortesía las gracias, por entender que á todos los españoles nos obligan á prestar toda clase de facilidades y atenciones la simpatía y afecto, jamás exagerados, hacia el Ejército Español, que sabe llegar al heroísmo sacrificando sus vidas en defensa de las nuestras, de nuestros intereses y de la integridad y honor de la Patria y que en nuestra historia ha escrito hermosísimas páginas, cuya lectura agradable conmueve, entusiasmo y enorgullece.—Dígnese V. E. aceptar las felicitaciones de esta Corporación y alabanzas del vecindario, haciéndolas extensivas á la Oficialidad, por la disciplina que rige en sus subordinados, quienes no han dado motivo al más leve incidente, sabiendo confraternizar con los hijos de esta localidad, que como tales fueron considerados y tratados.»—Lo digo á V. S. para conocimiento y satisfacció.

Lo que me complace en publicar en la orden del Cuerpo del día de hoy, para que todos sientan, como lo siento yo, la satisfacció del deber cumplido, y el orgullo de

haber merecido el buen concepto y las valiosas simpatías con que honra al Regimiento, el Muy Ilustre Ayuntamiento y todo el vecindario de la ya para nosotros siempre querida villa de Llagostera, por la que, como por toda nuestra idolatrada Patria debemos estar siempre dispuestos á rendir, entusiastas, nuestra vida.

L' ESPERANTO

Un nou sentiment
 Dintre de 'ls pits nía,
 Sentiment d' amor
 Que 'ls nostres cors guía,
 Y sens may parar
 Camina, camina
 Sembrant-ne per tot
 Sa llevar divina.
 Los obstacles grans
 A son pas derriba;
 Portant germanó
 Allá hont arriba.
 L' Esperanto és
 L' arma qu' ell esgrima,
 Per aixó mereix
 Tota nostra estima.
 Llagostera té
 També simpatia
 Per aquesta llengua
 De la poesia,
 Y es qu' arrivá
 Fá ja algun día
 Aquell sentiment
 Que dintre 'ls pits nía;
 En son cor brotá
 La dolça alegría
 Dirho no pogué;
 Callantho sufría.
 Mes avuy podrá
 Dir lo que sentía,
 Aquell foch sagrat
 Que tancat tenía.
 L' Esperanto és
 Conjunt deliciós;
 De totas les coses
 Es lo més preciós
 Que ho diguin sino
 Aixís ho creréu
 L' Austriac, lo Rus,
 Lo Chino' l' Hebreu,
 Lo Suis, lo Turc
 Y també 'l Francés,
 Lo Italiá
 Y encare l' Anglés,
 Si hi ha res més gay,
 Y més armoniós
 Candenciós, poétic,
 Fonétic, grandios

Que aquest idioma
 Qu' ens envlá Deu
 Per medi d' un home
 Polac, com sabeu.
 Vull per Esperanto
 Mostrar mon content
 Dignaus escoltarme:

Kant' al la Printemp

Belega, tre carma, odora Printempo
 Venu bonulino en benita hor'
 Diru se ci volas, sed per dolça sento
 Kiam ci alvenos? Ravinda trezor!
 Revivos l' arbaroj kantos la lirdetoj
 Per via bonvolo kaj per via ben';
 L' akvo murmuretos en la riveretoj
 Kaj la tero sajnós poezijarden!
 Aminda Diino, je karesaj amoj
 Fanu ke mi sentu en la mía kor',
 Trankirlan printempon dum multe de jaroj
 Mian senkonsolon, forpelu tre for.
 Sed! kion mi audas? Ha! La najtingalo
 Per dolça kantado, je sonora tril'
 Alportas bonhaston en tiu-ci valo
 Gi ankau alportas, prosperopi mill
 Daurigu birdeto la belan kantadon!
 Forflugu sencese tra tula la ter'
 Diru: Ha! Homaro lasu la dormadon
 Vidu ci l' alvenou de via esper'
 Gi estas la carma, bonega sezono
 Kiu jus alvenis konsolante nin,
 Gi havas la koron pli rica ol mono.
 Gi estas la juna, l' amuida patrin'
 Ricevu kaj danku ni gian bonfaron
 Kiun gi disdonas per ama favor';
 Komencu aktive nian laboradon
 Kantu ni tre laute' per sonora hor';
 Ha! Glera Printempo kronita de floroj
 Benata ci estu milfoje de nil
 Estu ci la gojo de la niaj koroj,
 Nia felicesto estu ciam ci!

JOSEFO DOMÉNECH.

Noves

El 14 del present mes contragué matrimoni en nostre Iglesia parroquial la simpática senyoreta Na Paquita Coris ab Francesh Lladó, de Cassá de la Selva. Desitjém als nuvis una interminable lluna de mel.

Acaban ja d' ésser colocades les plaques de rotulació de carrers y numeració de cases.

Aplaudím aital reforma porque a més de hermostrar la vila ara sabrém el nom de molts carrers que ignorabem per complert.

El día 15 del present com estava anunciat es comensá 'l curs d' Esperanto que dona nostre company de redacció En Santiago Bordas, están ja matriculats 22 alumnos.

En la 'plassa del Castell s' está construint una caseta de distribució y transformació d' energia eléctrica.

Sembla que dintre poch será un fet la instalació de l' electricitat dintre de la vila a compte del comte de Berenguer. Esperém la millora.

El gran y ilustre novelista en Lleó Tolstoi es mort.

Un dels més grans homes desapareix. ¡Descobrimnos devant del seu cadavre y que sigui per sempre benchida y acabada la seva memoria.

Nostre benvolgut amic y company de Redacció, en Ricart Sarrat, ha tingut la desgracia irreparable, de perdre a son estimat pare.

CHANTECLER s' associa al dol de llur familia y que aquesta demostració d' afecte els hi serveixi de consol.

Bequerrades

La tranquil·litat dels que s' encarregaven de plantar les plaques de numeració dels carrers, es tant notoria, que tots miren del cantó que volen.

¿Es que 's descuidaven els nivells? Sápigan que 'l públich només tolera que 's clavi al revés, el 69.

Se coneix qu' hem arribat al hivern porque en la sala de ball de nostre Casino, la majoria dels joves ballen coberts. ¿Qué tal volta són cap-nets?

¿Perqué 's tolera senyor alcalde 'l punible abús que cometen a diari a ciencia de tothom y paciencia dels transeunt alguns vehins del carrer de Girona, que engeguen lliurement els porchs al estrém de dit carrer convertint la plasseta que forma en un verdader femer per ahont no si pot passar sino ab esclops?

¿Qué tal volta no hi arriban allá les Ordenances municipals?

¡Mirin qu' es vergonyós!

En Tolstoi ha mort; el célebre escriptor rus ha sigut singular hasta 'l fi de la seva vida. Alguns dies abans de la seva mort ja 'ls periódichs extrangers y espanyols l' anunciaven, dedicantli necrologies la majoria d' ells; que és com si diguessim: l' ilustre comte va presenciar y escoltar els seus funerals.

Senyors periodistes, no vos sembla que aixó es tant greu com pendre mida a un malalt pera ja ferli la caixa?

Una mica més de cuidado!

CORRESPONDENCIA

Son moltes les cartes qu' hem rebut encoratjantnos, y no disposant d' espay pera contestarles totes, rebin nostres més corals mercés.

El gall no es que s' acobardís en son article «Orientemnos» sino que feu un salt pera sortir del aiguamoix en que había reliscat.

Pepeta.—L' ase que la toch tenir dos xicots; es un soldá a l' inversa.

Lo'ita.—Sempre m' ho había pensat que faria aquesta fi.

Quimet.—No 'ns acomoda, está mal verificat.

Ros.—Está en cartera. Mercés.

Xam.—Lo mateix li dich.

Ramoneta.—Vint anyets y tres criaturas. ¡Deu vos ampari!